

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.603 van 11 september 2013
in de zaak A. 210.127/XIV-35.219**

In zake : Brahim AIT DAHMANE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Christophe Marchand, Nicolas Cohen en Vincent Letellier
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Kolenmarkt 83
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
 Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld per faxbericht op 5 september 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van 2 september 2013 van de gevangenisdirecteur van Gent, waarbij aan de verzoeker de tuchtsanctie wordt opgelegd van 9 dagen opsluiting in de strafcel van 3 september 2013 tot 12 september 2013.

 Met hetzelfde verzoekschrift vordert verzoeker ook nog dat de Raad van State onder verbeurte van een dwangsom zou bevelen dat het strafregime wordt beëindigd en dat hij terug in de veiligheidscel wordt geplaatst.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

 De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 september 2013 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Christophe Marchand en Vincent Letellier, die verschijnen voor de verzoeker en attaché Valerie Arickx, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker ondergaat een jarenlange gevangenisstraf en hij is na verschillende eerdere overplaatsingen op 8 juli 2013 overgebracht van de gevangenis te Jamioulx naar de gevangenis te Gent. Na zijn aankomst in Gent doen zich een aantal problemen voor die resulteren in het plaatsen van de verzoeker in een individueel bijzonder veiligheidsregime en op 11 juli 2013 in het opleggen van een tuchtsanctie van 9 dagen opsluiting in een strafcel.

Na onderzoek van een rapport dat op 29 augustus 2013 ten laste van de verzoeker werd opgesteld, beslist de gevangenisdirecteur te Gent dezelfde dag opnieuw een tuchtprocedure tegen de verzoeker op te starten.

Op 2 september 2013 wordt een hoorzitting gehouden en eveneens op 2 september 2013 legt de gevangenisdirecteur nogmaals een tuchtsanctie van 9 dagen opsluiting in een strafcel op. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen

worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

A. Het aangevoerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5. De verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende aan:

“Le placement, pour une durée de neuf jours en cellule de punition constitue la sanction la plus grave dans l'échelle des sanctions administratives à l'égard d'un détenu (art. 132 de la loi du 12 janvier 2005).

En l'espèce, seule cette décision justifie - juridiquement - le maintien du requérant dans les conditions de détention inhumaines et dégradantes telles que décrites dans l'exposé des faits.

En effet, il convient de ne pas confondre les conditions de détentions qui découlent de son placement sous régime de sécurité particulier individuel (art. 116 et s.), le cas échéant en cellule sécurisée, avec celles qui sont inhérentes au placement en cellule de punition «spécialement équipée à cet effet» (art. 134, § 1er).

Or, c'est à la suite d'une première décision disciplinaire, prise le jour de son arrivée, que le requérant a été placé en cellule de punition (pièce 2) et n'en est jamais plus sorti - de manière totalement illégale au demeurant — si ce n'est pour être placé dans une autre cellule de punition, identique à la première.

La suspension de l'exécution de l'acte attaqué implique l'obligation pour la partie adverse de se conformer à la loi du 12 janvier 2005 et de le placer, le cas échéant, en cellule sécurisée, ce qui n'implique aucune restriction de confort «à l'effet de punir».

Dès à présent, le requérant fait valoir que la partie adverse serait particulièrement mal venue d'invoquer que les conditions de détentions n'ont, dans les faits, pas été modifiées par l'effet de l'acte attaqué et que la suspension de l'exécution de ce dernier ne serait dès lors d'aucune utilité quant la cessation desdites conditions.

Si elle devait en être rendue à adopter une telle défense, elle ne ferait qu'alléguer sa propre turpitude et ferait l'aveu de ce qu'elle n'entend pas respecter la différence consacrée par la loi du 12 janvier 2005 entre le régime de sécurité particulier individuel et le régime disciplinaire de détention en cellule de punition.

Seule la suspension de l'exécution de l'acte attaqué imposerait à la partie adverse de restituer au requérant un minimum de dignité et de respect de soi ainsi que les conditions nécessaires à ce qu'elle puisse revendiquer mettre en oeuvre sa responsabilité individuelle. Il s'agit là des exigences fondamentales que doit respecter en toute circonstance la partie adverse, a fortiori dans la mise en oeuvre du régime disciplinaire qu'elle revendique mettre en oeuvre (art. 122).”

B. Beoordeling

6.1. De verzoeker moet in zijn verzoekschrift duidelijk en concreet aangeven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte ondergaat of dreigt te ondergaan. Hij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

6.2. Te dezen blijkt uit stuk XIII van het administratief dossier dat de verzoeker, na het opleggen van eerdere controle- en bijzondere veiligheidsmaatregelen op 17 juli, 24 juli, 31 juli en 7 augustus 2013, met een beslissing van de directeur-generaal Penitentiare Inrichtingen van 12 augustus 2013 in het volgend individueel veiligheidsregime werd geplaatst voor een duur van twee maanden vanaf 14 augustus 2013 tot en met 12 oktober 2013: uitsluiting van deelname aan alle gemeenschappelijke en individuele activiteiten met uitzondering van de individuele wandeling en de eredienst op cel, beperking van bezoek tot individueel glasbezoek, ontnemen of onthouden van scherpe en gevaarlijke voorwerpen op cel, geen vuur op cel, observatie overdag en tijdens de nacht, met maximale eerbiediging van de nachtrust (“bijzondere bewaking om de 15 minuten”) en onderbrenging in een beveiligde cel, zonder voorwerpen waarvan het gebruik gevaarlijk kan zijn.

Bij de beoordeling van het voorgehouden nadeel moet rekening worden gehouden met deze toestand waarin de verzoeker zich reeds bevond voordat de thans bestreden beslissing werd genomen. Zonder deze laatste beslissing, of eventueel na een schorsing ervan, zou het op 12 augustus 2013 opgelegd individueel bijzonder veiligheidsregime dus voor de verzoeker blijven gelden. De verzoeker beperkt zich in zijn uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel tot een aantal algemene opmerkingen die er in essentie op neerkomen dat de tuchtsanctie van 9 dagen opsluiting in een strafcel onmenselijk is en dat enkel de schorsing ervan tot het herstel van een minimum aan waardigheid en respect kunnen leiden, doch hij betreft dit niet op zijn concrete situatie. Hij geeft niet aan waarom het regime van opsluiting in een strafcel zo zwaar zou zijn in vergelijking met de reeds voor hem geldende individuele bijzondere veiligheidsmaatregelen,

dat het om een ernstig nadeel zou gaan. Verder blijkt uit stuk 2 van de verzoeker dat de directeur van de gevangenis te Gent op 11 juli 2013 reeds de tuchtsanctie van 9 dagen opsluiting aan de verzoeker heeft opgelegd. De verzoeker heeft dezelfde sanctie als deze van de thans bestreden beslissing toen blijkbaar niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel beschouwd vermits hij ze op geen enkele wijze heeft aangevochten.

Het enkele feit dat de thans bestreden beslissing, anders dan een bijzondere veiligheidsmaatregel, tot doel heeft de verzoeker te straffen, vormt veeleer een moreel nadeel en kan dan ook met de gebeurlijke vernietiging ervan worden rechtgezet. De verzoeker toont alleszins niet aan waarom dat te dezen niet het geval zou zijn.

Uit het voorgaande volgt dat niet is voldaan aan de tweede grondvoorwaarde voor een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Die vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

V. Voorlopige maatregelen

7. De verwerping van de vordering tot schorsing heeft noodzakelijk tot gevolg dat ook het verzoek tot opleggen van voorlopige maatregelen onder verbeurte van een dwangsom verworpen moet worden.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vorderingen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van elf september tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,
met bijstand van

Christophe Verhaert,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

griffier.

De griffier,

Christophe Verhaert.

De voorzitter,

Carlo Adams.